

= ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΒΟΥΝΩΝ ΜΑΣ =

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪ-ΔΑΣ

(Αληθινή ιστορία που πρέπει να την διαβάξη κανείς την νύκτα με το φεγγάρι).

ΥΠΟ ΜΑΚ-ΑΘΑΝ

— Γέλασε, Μάρω μου, γέλασε ακόμη, ως κ'αίω εγώ. Τα δάκρυα αυτά είνε δάκρυα χαράς.

Και η Μάρω δέν άφηκε για πολλές στιγμές το χαμόγελο να φύγη από το πρόσωπό της.

Β'.

Σ την πόλι που έμεινε η Μάρω, αγάπησε τον Στέλιο τον όμορφο άνθιπολογό. Τόν γνώρισε την τελευταία χρονιά που έβγαλε το σχολείο.

Το Σεπτέμβριο που η όμορφη κόρη του Ροδάλα είχε γυρίσει στο χωριό κοντά στον πατέρα της, ο Στέλιος μ' ένα γράμμα του την ειδοποίησε πως έφηνε για τον πόλεμο.

Της έγραψε αργότερα δυο φορές από την Θεσσαλονίκη, μα έπειτα δέν της ξανάγραψε. Πέρασαν, μέρες, βδομάδες, σχεδόν ένας χρόνος.

Ήλθε ο Μάρτης, τα χελιδόνια γύρισαν στις παλιές φωλιές τους, μα κανένα μήνυμα δέν είχαν από τον αγαπημένο της.

Γι' αυτό ήταν πικραμένη η πανέμορφη κόρη του Ροδάλα.

Χίλιες ανέρες και χίλιοι κακοί συλλογισμοί συνέπεραν κάθε μέρα τον νου της.

Ω, πόσο τον αγαπούσε τον Στέλιο! Κι' αυτός πόσο την αγαπούσε. Δέν την είχε γκίξει ποτέ.

Μιά φορά μόνο της έπιασε το χέρι κ' αισθάνθηκε ότι το δικό του έτρεμε.

Έθιμώταν που έβλέποντο καμιά φορά μόνοι μέσ' στην πόλι κ' επήγαιναν σ' ακρογιάλι στην έξοχή του, γιατί έμνε σπήτι του. Επήγαιναν με την αδελφή του την Λιλή πάντα στην έξοχή ή με την μητέρα του κ' όμως τους εδίδετο πάντα ευκαιρία για να μένουν λίγες στιγμές μόνοι.

Ω ή αλησιμόνητες εκείνες στιγμές!

Πώς μπορούσε να της ξεχάσει;

Πόσα έλεγαν τότε.

Μιά φορά είδαν ένα ξύλο, ένα συντριμμι στη θάλασσα να παραδέχρη με τα κύματα, και αυτός της είπε: Νά, έτσι μοιάζουμε κ' ε-

μείς ο' στρατιωτικοί, σάν αυτό που το παίξουν τα κύματα και το φέρνουν εδώ κ' εκεί χωρίς πολλές ελπίδες για νάβγη στη στεριά. Πόσες φορές θυμήθηκε αυτά τα λόγια.

Που νάταν; Που να παραδέχρη ο αγαπημένος της;

Τόν έβλεπε στα όνειρά της πάντα φοιόν, με γυινό το σπαθί να διώχνη τους εχθρούς της Πατρίδος.

Τόν έβλεπε όμορφο, άλλοτε να περπατά στην Θεσσαλονίκη και να τον καμιάνουν όλες. Αλλοίμονον όμως σάν τον έβλεπεν έτσι. Η ξήλει της εδάχωνε την καρδιά.

Κι' άλλοτε τον έβλεπε—ώ πως τον έβλεπε—πληγωμένο, μ' αίμα στο κεφάλι, ξεπλωμένο ανάμεσα στα χοιτάκια, σ' ένα χαντάκι μέσα, και να μην έχη κανέναν να τον παρηγορήσει, να τον κντάξει. "Ω τί δυστυχία.

Νά, γιατί το χαμόγελο δέν έρχωταν ποτέ στα χείλη της, να γιατί πονούσε.

Βουνα την έχωριζαν θεόρατα από τον αγαπημένο της.

Οά τον έβλεπε τάχα; Μα ούτε και η αδελφή του δέν της είχε γράψει.

Την ξεχασε τάχα κ' αυτή ή μήπως είχε φύγει μαζί με την μητέρα της για την Θεσσαλονίκη;

Τίποτε δέν μπορούσε να φαντασθή.

Σάν άκουσεν όμως το τραγούδι τ' άηδονιού, όπως ήταν άφηρημένη, σάν τ' άκουσε να της μιλάη στην ψυχή, μια ελπίδα άρχισε να γιγαντώνεται μέσα της.

Γ'.

Σε λίγες μέρες ή Μάρω ή κόρη του Ροδάλα, ήταν τρελή από χαρά. Ένα γράμμα είχε λάβει από τον αγαπημένο της.

Ένα γράμμα που της έλεγε πόσα πέρασε και πως ήλπιζε ότι θα την έβλεπε γρήγορα, πολύ γρήγορα.

Ο καυμένος ο Ροδάλας. Ήταν κ' αυτός ευτυχής, πολύ ευτυχής που έβλεπε χαρούμενη την κόρη του, χωρίς να ξέρη την αιτία, χωρίς να νοιώδη την άφορη.

(άκολουθεί)

...≡ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ≡...

Ήμουνα ξεπλωμένη ένα βράδυ κυττώντας τ' αστέρια κεί πάνω... και ακούγοντας το νερό το σιγανό τραγούδι...

Η καρίνα της βάρκας γλυστρούσε σάν φίδι μέσα στα χρυσά νερά της λίμνης... και εγώ έπαιξα με το νερό... που απαλά απαλά μου χάιδευε το χέρι καθώς και το αγαπημένο μου βραχιόλι... Το βραχιόλι που συνεχώς εθαύμαζα και ένόμιζα πως θα το είχα για πάντα, έως το τέλος της ζωής μου... Τα φώτα της ακρογιαλίας αντιφέγγανε μέσα στο νερό με φαντασθή εύμορφιά....

Η πλατιές της αναλαμπές μοιάζανε με κολώνες που αραδιασμένες χτίζαν ανάποδα, μέσα στα βάθεια της λίμνης, μαγικό πόργο όλο χρυσάφι και γαλιστερά πετράδια... της θάλασσας. Εγώ εξακολουθούσα να παίζω με το νερό... Έξαφνα κατάλαβα πως το βραχιόλι μου είχε γλυστρίσει ξέφυγε από το χέρι.

Κατέβαινα άργα, πολύ άργα, ως τόσο δέν το έφτανα πιά. Σά στεφάνι χρυσό, μεγάλωνε πάντα και γίνονταν πιδό θαμπό, πιδό δισηκρίτο όλοένα... Υστερα χάθηκε... ..

Αυτή είναι ή ιστορία της ζωής, της πραγματικής ζωής, και το βραχιόλι που χάθηκε μέσα σ' αυτό είναι τα όνειρά μας. Μέσα στο σρόβιλο της ζωής που αδιάκοπα ανανεοται και πάντοτε νέα, πόσα βραχιόλια τέτοια δέν έχουν ξεφαντισθή....

Πόσα στεφάνια χρυσά πλεγμένα με της πιδό πολίτουμες αγάπες και ιδέαις της ψυχής δέν μας ξεφεύγουν κάποτε έτσι μες της αλησιμογιās τά νυχτοχρώματα νερό. Πόσα στεφάνια παληάδεν κοιμούνται τώρα ξεχασμένα κάτω κεί στο άγονο άμμοκρέβατο, όπου δέν φθάνει πιά το μάτι μας των θυσαυρών την έρημη φεγγεβολή....

Αθήναι 4η Ιουνίου 1919

MARIE GEORCIS

ΠΟΝΟΥ ΛΟΓΙΑ

ΛΥΠΗΣΟΥ

Ή χειρότερες στιγμές της ζωής μου!... Σάν ψυχρολουσιμένες πνοές, του βορρρά, δέρνουν το μυαλό μου, σάν τες νοιώθω να μου κτυπούν το κορμί μου αδιάκοπα, και στο κτύπημα των αυτό, λυποθυμισμένη αφήνουν τη καρδιά μου!...

Ή πειδ πικράνθηστες στιγμές της ζωής μου!

Ήταν μια τρελλογεννημένη ανοιξιάτικη αυγούλα, που μόνο, πόθο και τρέλλα, ήλθε να δώση σιή ζωή, που σ' μικρούλα, στο δόμορφο ακρογιάλι καθισμένη, γλυκά, γλυκά τραγουδοῦσε κάποιον γλυκόσοπο τραγούδι, παίζοντας με τα γυλιστερά χαλβια της άμμουδιάς... Απόκρυφα σε είδα μικρούλα!... Ή αυγούλα που είχε γεννήσει ένα γλυκοστέφανο ήλιο, μ' δλόχρυσες άχτιδες, για να λούση τα νάματα της φύσεως, είχε γεννήσει μέσ' τη χαρά της, εκεί σ' το δόμορφο ακρογιάλι, και μιιά λάμψη, νεράδα όνειρεμένη, απ' τα βάθια της άκακης εκείνο το πρωί θάλασσας, ένα λούλουδο άνευρετο, πρωταπάντιτο, που τριγύρω του άτέλειετα σκορποσος μεθυστικό μύρο, Σένα μικρούλα!... Απόκρυφα σε είδα μικρούλα!... Στό θαίμα εκείνο της φύσεως, στο υπερτέλειο εκείνο γέννημα της δωροδότρας αυγούλας, ή δλέψις των ματιών μου, στο τυφλοτικό φέγγος του ήλιου σκοτίστηκε!...

Απόκρυφα σε είδα μικρούλα με σκοτεινισμένα μάτια!... Κάποια δάκρυα, που με πίκρα είχαν εκεί βρή την φωλιά των, τα άποσκοτεινίσαν!... Κάποιο πόνος, κάποιον καυμό, θάχαν για να κάνουν τα μάγουλά μου αλάκι, για να χύσουν τη πίκρα των!... Κάποιο κρυφό παράπονο, θά ήθελαν, στη χύσι των, να πλύνουν, που βργειόβαρα καθώταν στη ψυχή μου!... Έξήλευα μικρούλα!... Πόνος, καυμός, παράπονο, δάκρυα, ήταν ξήλεια μικρούλα!...

Σάν ήσουν ξεπλωμένη, επάνω στα φύκια της θάλασσας, που θελήσαν με πόθο να γελνουν στρώμα, στο θείο σου κορμί, μέσα στη μαγική εικόνα, μιας λάμψας του γυαλού, ανάλαφρα να λούνη, στην άκρη του ευτυχισμένου ακρογιαλιού, τα υπερτέλεια σε πλάσι ποδαράκια της, εξήλευα μικρούλα!... Έξήλευα με κάκια, το απαλόμικρο κυματάκι, μικρούλα!... Το εξήλευα που σε όπνωτίσε με τη μαγεία του, για να το ζήτης το υγρό του φίλημα, για πλάσι των κρινόλευκων ποδιών σου!... Έξήλευα, το κυματάκι, είνε, που φιλώντας με πάθος, λαχταριστά, τα ποδαράκια κείνα, στο πιάμα όλης της γλυκειάς ήδονής, στο κορσισμό της άναιτοής του, στα βαρογιόμεθυστα μύρα των ποδιών σου, έσκααζε, δλόχαρο, πανευχαριστημένο σ' τα πόδια σου, χαρίζοντας σ' τη σκάσι του, δλόλευκους άφρους, για να διαλυθούν γοργά γοργά κ' αυτοί, σ' τη ντροπή των, πως, ή λευκάδα κ' ή παρθένα των θωρηιά, ξεψυχούσαν μπροστά σε ότι έβλεπαν μικρούλα!...

Ή χειρότερες στιγμές της ζωής μου!...

Σ' όρκίζω μικρούλα, στα κάλλη αυτά σου τα ζωτικά, λάμια απ' το θυθό της θάλασσας, που γεννήθηκες να σκορπάς τη τυφλωτική σου λάμψη, σ' των φτωχών ζητιάνων τη ματιή, μη θελήσης και την άλλη αυγούλα της άλλης ήμέρας, στο ίδιο μέρος να σε δώ μικρούλα, σ' την ίδια άμμουδιά, στο ίδιο ακρογιάλι, στο ίδιο κύμα!... Λάμια του γυαλού λυπήσου!... Ζηλεύω!... Απύησου, ζωτικά νεράδα, τη ζήλεια μου!... Απύησου το ξεψύχισμα της φτωχής μου καρδιάς, το φως το θαμπερό, απ' τα φές, των ματιών μου!...

Σ' όρκίζω μικρούλα λυπήσου!...

Μ' άν, με σκοπό ζητάς λάμια του γυαλού,

μέ αν- πικροποτίζης με τή θεικιά σου θωρηκιά...
κι' απόκρυφα να μου ραγίσης τή καρδιά, και
πάλι θελήσης να πάλξης με τ' άθωα πετρα-
δάκια τής άμμουδιάς, με τή κάθυγρο κυμα-
τάκι, και με τή μισοθρίψκα τής καρδιάς
μου, μικρούλα τότες... Λυπήσου!., μέσα στο
τρελλό σου παιγνίδι, με τή πετραδάκια του
γιαλού, μέσα στο γλυκό σου τραγοῦδι, μέσα
στο χρυσοστεφάνωμα των μαλλιών σου άπ'
τές γλυκύζωες άχτίδες του ήλιου, μέσα στη
γλυκαία σ' άξέννοισι, κάποιου δουβό, νεκρό,
κηροκίτρινο πράγμα σ' τή πόδι σου, θά σου
χαλάση λάμα, τ' ώρατο σου παιγνίδι, τή
γλυκό σου τραγοῦδι... Τό κήμα κείνο, που
νειώθει, κ' αίσιν γιά να ζητη νά του κλέψη
τή τρηνόγλυκή του ευτυχία, με ζέσι νικητού,
θά σου φέρη, ψυχρό, και άψυχο, ένα κορμί,
σιμά σ' τή πόδι σου, γιά νίκη τής μοναξιάς
του...

Ένα κορμί, τή δική μου ...
Λυπήσου μικρούλα...

Άμφισσα
ΝΙΚΟΣ ΤΣΑΚΗΛΑΚΗΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΞΟΧΗΣ

Ο Ήλιος έπυρπολούσε κυριολεκτικώς.
Κάθε επιδερμίδα μετεβόλλετο εις πεπονόφλου-
δαν. Ο Ιδρώνας έπότιζε όλόκληρο τή σήμα
και καμμιά φορά έτρεχε με τόση φόρα, λές
κ' ήτανε τρέξιμο βούσης.

Πόσον ευεργετικώς που είναι! Είναι ή μόνη
ευκαιρία κατά τήν όποιαν αναγκάζεται ό
άπυτος Ρωμηός να κάμη μπάνιο χωρίς να
τή θέλη.

Καθένας μας σάν Βουλγαρικώς στρατός ά-
πό πίσω από τόν όποιον έδροντοῦσαν τή κα-
νόνια και ή ντουφεκάς των ευζώνων, άφηνε
όχι τήν Ανατολική Μακεδονία αλλά και τήν
Πάτρα γιά να προχωρήση στή ενδοτέρα, έ-
πάνω στή βουνά γιά να άποφύγη τήν έφοδο
των ήλιακων άκτινων. Σάν πρόσφυγας λοι-
πόν Βουλγαρος έφόρτωνε τή μπαρούλα του
και όπου φύγει φύγει! Μικρήν του ήλιακοῦ
πυρός και εις τήν ουδέτεραν ζώνην των βου-
νων, εκεί έκαμε κανελί: αδύνατον τήν ήλιακήν
έπίθεσι.

Πέριω τή τρηνό αυτώ με φέρνει στή σταθ-
μό του Ευλοκάστρου. Τότε έμφανίζονται
μπροστά μου τρεις άνθρωποι Φοροῦσαν παν-
ταλόνια πλαταιά, τή όποια ήταν άλλοτε και-
νούργια και σιδερωμένα, τράντες ή όποιες
έφανοντο, διότι δέν έφοροῦσαν σακάκι και
τσαρούχι. Κάποτε άνοιγαν τή στόμα τους
όχι να γελάσουν, όχι να χασμουρισθοῦν, αλλά
γιά να δείξουν τή χρυσά δόντια, τή όποια μέ-
σα στήν άπλυσία του άλλου σώματος ήτανε
μιά παροδία. Βλέπετε, ότι αυτώ όλα εινε τή
γνήσια γνωρίσματα κάθε Έλληνας που ήρθε
άπό τήν Άμερική.

Γιά Σας παιδικά τους λέω. Ω γιέσι γειά
σας. Βέβαια θά ήλθαι με τή κάρρο του σι-
δηροδρόμου άπαντ' ή άλλος εις άπταιστον
Άγγλικήν. Αί λοιπόν να φορτώσωμεν και
φευγάλα τους άπαντ' Α! νή μου λέγει ή
άλλος έχουμε λίγες μπίζινες (δουλιές που λέ-
τε σεις) θά πάρουμε μιά μπόξα του καφετζή.
Μας παρεκάλεσαν όλοι στή χωριό και ιδιαι-
τέρως ή πόλισην. Εγώ δέ θά στείλω ένα
γράμμα στήν Άθήνα γιά τόν κουνιάδο μου
που είναι στή σηγάλια.

Μετά τήν συζήτησιν αυτήν. άφου, ήκουσα
όλα αυτώ τή άκατανόγητα δήθεν Άγγλικά με
τή όποια έφόρτωναν τή λεξιλόγιόν των οι ά-
φελείς μετανάσται, τραβίξαμε γιά τή χωριό.
Τή κουδούνια των μουλαριων βαρούσαν,
ή καμουτής έσκαζε στή πλάγια των μουλα-
ριων και μόνον έμεις δέν έσκάξαμε άπό τές

κουταμάρες των Άγγλομαθων άγωγέων μας.
Προχωρούσαμε μ' όλα τή δυνατά μας. Α-
φίναμε τόν τόπο πίσω μας να κάλεται και
τραβούσαμε γιά τή βουνό. Ήτανε μιά μέρα
φλογερά.

Περάσαμε άπό στενεύς δρόμους, τους δ-
ποιους έχει στρώσει τή ρευμα του ποταμού.
Η άμμουδιά έκαϊότανε.

Άέρας δέν έφυσούσε πουθενά. Έκει έπε-
ρε να ψηθοῦμε. Είναι ή φούρνος του θεού
καθώς λέγουν ευφύεστατα οι κατοικοῦντες
πέρξ.

Είλινξε σάν παξιμάδια μουσκεμένα άπό
τόν ιδρώτα και προχωρούντες άντικρύσαμε
σέ άπόστασι τριων ώρων τή ώρα Τρίκαλα.

Τή ώρα τήθεμα! Φαινότανε κατά πρώτον
σάν βασιλικό στέμμα ή κορυφή τής Τζήριας.
Στέμμα όμως τή όποιον σέ διάφορες ώ-
ρες έχει διάφορα χρώματα. Πότε τή λέπετε
χρυσό, πότε τή λέπετε άργυρό, πότε έχει τή
χρώμα τής ίριδος. Από κάτω τή στέμμα αυ-
τώ τή έχει κεντήσει ή φύσις με μαύρα τε-
χρίλια εινε γερασμένα έλάτια που κίθουνται
χρόνια τώρα στους πρόποδας τής Τζήριας,
σάν στρατιώτες που πρόκειται να παρουσιά-
σουν όπλα, όταν θά περάση ή βασιλιάς. Κά-
ποτε κάποτε τή αναγκάζει να λυγίσουν ή
δροςπερός άέρας και εκείνα λυπημένα γιά τήν
ταπεινώσι αφήνουν να άκούεται ένα φεβερό
μουγκρητό εις όλους τους μουσικούς τόνους.

Πρός τή μέρος τούτο ή Τζήρια γέρνει.
Γέρνει όπως γέρνει ή άχθοφόρος όταν θέλη
να σηκώση κανένα σακί. Και ή Τζήρια γι'
αυτώ γέρνει γιά να μπορέση να σηκώση τήν
άρχοντριά τής Κορινθίας.

Ο γερός της είναι κανονικός σάν να ει-
ναι πλανημένος και στήν πλάτη της είναι
κολλημένα τή σπιτία των Τρικάλων.

Ενθουσιασμένη άπό τήν τιμή τούτη ή Τζή-
ρια αφήνει άπό τή βάση της, άπό τές με-
γάλες άποθήμες της να βγαίνη χρυσάλινο
νερό, πεγυμένο νερό, τή όποια προσφέρει
στους άητους που έκτίσανε τής φωλιάς τους
στή ράχη του.

Τή ζωα τραβάνε φθάνουμε στή Τρίκαλα.
Φοβερά ρέματα άνοίγονται μπροστά μας Δές
πως θά μας καταπιόνε, πως θά χαθοῦμαι.
Όχι. όλα αυτώ έγειναν άπό τή θολά δάκρυα
τής Τζήριας, και ή όποια άσκοδογγοῦσε κα-
μιά φορά, να χώνωνται στή πλάγια της και έ-
κείνη τρυποῦν τόν τόπο γιά να κρυφθοῦν.

Φθάνουμε στήν άρχοντομχαλά.
(Άκολουθεί)

ΦΕΝΕΑΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΥΠΟ ΛΕΩΝΙΔΑ ΖΩΗ

Και άλλοτε μοι έδόθη ευκαιρία και σή-
μερον, διή τής αίσιας εκδόσεως του προσφι-
λους «ΕΛΙΚΩΝΟΣ» μοι παρέχεται τοιαύτη
να προσθέσω όλίγας σελίδας ανεκδότους εις
τήν ιστορίαν των Πατρων.

Δύο έγγραφα του 15. αιώνος, άμφότερα
γεγραμμένα εν Πάτραις, εκ των όποιων γνω-
ρίζεται ή τότε διμλουμένη γλώσσα, καθώς
και ή γραφομένη τής Εκκλησίας, διαλαμ-
βάνουσι τή μέν διαθήκη τής Αικατερίνης,
χήρας Μπόρτολου Διεριέδε, τή δέ επικύρωσιν
τής διαθήκης ταύτης παρά του τότε Μη-
τροπολίτου Η, Πατρων Άρσενίου, κατόπιν
παρακλήσεως προς τούτο των Αρχων Ζα-
κύνθου. Εν τή ειρημένη διαθήκη γίνεται
μνεΐα του Βορτόλου (Βαρθολομαίου) Διεριέ-
δε, προξένου τής Βενετίας εν Πάτραις.

Η ολιγογένεια Διεριέδε άπαντ' εν Ζακύν-
θω άπό τής 16. εκατοντάετηρίδος. Εις τή άρ-
χείον τής εν Ζακύνθω λατινικής Μητροπό-

λεως του Αγίου Μάρκου (Monumenta
Diversorum) εύρίσκω τήν εξής γενεαλογι-
κήν διακλάδωσιν τής ολιγογενείας ταύτης:

Φραγκίσκος Διεριέδης (de He-
riedi), λεγόμενος Δεφραάνος, εξ ου τέκνα, οι
Γουλιέλμος και Γιαννούτσος. Και του μεν
Γουλιέλμου τέκνα έγένοντο οι: α.) Ά-
θανάσιος, (εξ ου φυσικόν τέκνον Πρί-
λιππος και έτερα νόμιμα Ήωάννης και
Βουλιέλμος, εξ ου θυγάτηρ ή Δωραλί-
τσα) και β.) Φραγκίσκος, εξ ου τέκνα
Κατερούτσα, εξ ής στεφθελής τόν δε Παύ-
δην, ή Φραγκίσκος. Του δε Γιαννούτσου
έγένοντο τέκνα οι Φραγκίσκος, Βαρ-
θολομαίος, ή εν τή διαθήκη μνημονεύ-
μενος πρόξενος των Βενετων εν Πάτραις,
Μάρκος, Βενέδικτος και Γεώργιος,
(εξ ου τέκνα οι Φραγκίσκος, Μάρ-
κος και Βενέδικτος.)

Επίσης Φραγκίσκον Διεριέδη εύρίσκο-
μεν πρόξενον τής Γαλλίας εν Ζακύνθω τώ
1606 (βλ. Α. Ζώη Αεζικόν Ζακύνθου
σελ 328 εν λέξει Διεριέδης.)

Επίσης εν τή αυτή διαθήκη γίνεται μνεΐα
του τότε εν Πάτραις ναού Αγίου Νικολάου
του Βλατεριώτη, ήν ή Θωμόπουλος (Ίστο-
ρία τής πόλεως Πατρων σ. 421)
καλεί Βλατερού και του άρχιμυδρίτου, ίτω:
δεν και έρημερίου του ναού τούτου, Θεονά
Ιερομονάχου, του και γράψαντος τήν ειρημί-
νην διαθήκη.

(Άκολουθεί)

ΛΥΣΕΙΣ 3ου ΦΥΛΛΟΥ

1) Ουδέν μένει επί του δένδρου, διότι
φοβηθέντα εκ του κρότου έπέτασαν όλα.

2) Η ύπομονή και ή επιμονή τή πάντα
κατορθώνε.

3) Η τιμή.
Όρθως λύσεις μής έστειλαν οι εξής:

Πάτραι Μαργαρίτα, Τέρμις Ολιγοπό-
μου, Κυρ. Άγγελουπούλου, Φροσύνη Στρα-
τή, Γεωργ. Τσούλης, Έλ. Καββιδία, Διον.
Μωραΐτου, Σπυρ. Δρακόπουλος, Καλλιόπη,
Μάρμα, Ανεμόνη. Άμφισσα. Αρ.
Γ. Τσάθας, Δ. Παπδόπουλος, Εύθυμ. Φα-
σούλης, Δ. Αύτρας, Άθήνα. Κων. Κα-
ραγάλιος, Φοΐβος, Κυριακή Κόντε Λιέρη,
Δημ. Πιτσινος, Κατίνα Πραποπούλου. Κε-
λάμα. Τάκης Χ. Μαυροειδής, Μιχαήλ
Χ. Μαυροειδής, Κέρκυρα. Δακρύ-
βροκτος. Η τειρος, Π. Μιτριανίδης.

Άγιον. Ωμορφη Αλιγοπούλα, Φού-
λα Πολιτοπούλου, Φωφά Έξάρου, Χρη-
στος Σηλιόπουλος. Ήρόνος. Π. Δημη-
κόπουλος. Κουπρισισία. Γασ. Λαμπρουν-
πούλου. Μέτωπον. Βασιλεύς τωτ δασών.

Κλήρου τεθέντος, ηνοθήθησαν οι εξής
κατά σειράν. 1) Φροσύνη Στρατή εκ Πατρων
2) Κυρ. Άγγελουπούλου εκ Πατρων, 3ον
Κατίνα Πραποπούλου εξ Άθηνων.

Παρακαλούνται οι κερδισάντες να γνω-
ρίσωσι τής διευθύνσεως των δια να άπο-
στείλωμεν εις μεν τής δύο πρώτας τή φύλ-
λον εις δέ τήν τρίτην τή βιβλίον τής άρε-
σκείας της.

ΕΠΚΡΙΘΕΝΤΑ ΨΕΥΔΩΝΙΜΑ

68) Νέα Ίουδιή 69) Τρελλό μαθηάι 70)
Τρελλό Βολιωτάκι 71) Χέλι 72) Πικαβού-
ρα 73) Ολιμμένος πλάτανος 74) Χαγόμελι
δδύνης 75) Diabie 76) Υάκινθος 77) Θηλυ-
κός δαίμων 78) Μουσγγέτης Άπόλλων 79)
Όμορφη τραγώνα 80) Λόλα 81) Άφροδίτη
82) Δαΐτης 83) Άετός του Παγγαίου.